da och lämnat rum för den ytterligaste bäfvan för hennes älsklings öde. Att strida under Botzaris var ju det samma som att hvarje dag, hvarje timma utsätta sig för döden. Och att nu för alltid öfvergifva honom, honom, som vågat sitt lif för hennes, hade icke detta varit något, som hon bittrare måst begråta, än själfva den svaghet, mot hvilken hon hade kämpat? Utan att ens egna en tanke åt hvad framtiden kunde bära olycksdigert i sitt sköte, hade hon blindt hängifvit sig åt stundens intryck. Samma dag hennes beslut var fattadt, verkställdes det äfven. Om aftonen hade hon, klädd som en grekisk kvinna, smugit sig ur Missolonghi och begifvit sig till Katochi, beledsagad af en jude, till hvilken hon för en obetydlighet afyttrat några juveler. Här hade hon ofta obemärkt haft tillfälle att betrakta sin älskling, hvars sorgsna, drömmande utseende tydligen förrådde den djupa saknad, hvaraf han tärdes. Och hennes hjärta hade därvid betagits af en omätlig fröjd. Då Sigurd blifvit sårad hade hon vakat öfver honom, så länge hans sanslösa tillstånd räckte, och äfven sedan detta upphört, hade hon ofta under natten sväfvande, sakta smgit sig in i hans sjukrum. Dessa nattliga uppenbarelser, som icke undgingo vår hjälte, ehuru han endast ansåg dem som foster af sin upprörda inbillning, hade bidragit att påskynda hans tillfrisknande. De sår han erhållit, ehuru djupa, hade dock icke varit af någon svårare beskaffenhet, hvarför han, utrustad som han var med hela ungdomens hälsa och styrka, inom en månad befann sig fullkomligt återställd. Då hade den judiska läkaren en dag beredt honom på ett kärt och oförmodadt möte samt äfven anvisat honom tid och ställe för detsamma.

(Forts.)

Ryttmästaren Silfverlood.

Folksägen från Karl den tolftes tid.

Af

PEHR THOMASSON.

Af grannarne i orten kallades Arvid allmänt för ryttmästaren utan rytteri. Detta härledde sig däraf, att farfadern ända från späda barnaåren inplantat i honom den lärdomen: att om han blefve manlig och djerf samt oförskräckt i farans stund, så skulle han nog bli ryttmästare med tiden, blott han blefve stor och komme ut i krig. Orsaken hvarför han just förespeglade honom ryttmästaretjänsten såsom lefnadsmål, var den, att det i närheten af Hjärpetorp den tiden fanns ett ryttmästareboställe, hvars rödfärgade åbyggnader och tvenne äppelträd—sällsynta saker den tiden — städse lyst Arvid i ögonen, lika mycket som den granna ryttmästareuniformen. Arvid trodde också fullt och fast, att farfaderns spådom skulle gå i fullbordan.

Så stodo sakerna, då Arvid, ehuru ännu pojke, råkade förälska sig i en ung, rik och vacker bondedotter i orten. Rask och oförskräckt som han var ryckte han genast fram med ett frieri, men fick då till sin stora förvåning det svar af flickans fader: "Ja, när du blir ryttmästare med rytteri." Detta gjorde Arvid till en början nedstämd till sinnes; det smärtade honom nämligen att icke alla trodde så bra på den saken som han. Men när han närmare öfvertänkte svaret, blef han åter glad, ty, enligt hvad han trodde sig förstå, låg det ju i orden "när han blir ryttmästare", just en förutsättning, att han skulle bli det. Och både Anna — så hette flickan — och han hade god tid att vänta.

Just i den vefvan började kriget. Arvid blef utkommenderad. Efter ett hjärtligt afsked af alla bekanta, men i synnerhet af farfadern och sin fästmö som han kallade Anna, drog han åstad, glad till sinnes, ty Anna hade gifvit honom löfte att troget vänta på hans återkomst.

2.

Många år förgingo.

Arvid hördes aldrig utaf och gamle Lod, som blev trött på jordelifvet, och icke tyckte sig kunna vänta ut Arvid, nedsteg slutligen i grafvens lugn. Han bad emellertid Anna sända honom sin hälsning, i fall han skulle komma åter. Dett lofvade Anna, och hon väntade troget på honom år efter år. Hon gaf afslag åt alla friare, ehuru fadern både hotade och bad henne att gifta sig med någon af dem och slå Arvid ur hågen.

Emellertid drog Arvid vida omkring. Han var med i alla drabbbningar, där det gälde något, och som han alltid var djerf och oförvägen, ådrog han sig slutligen konungens uppmärksamhet. Denne blickade mången gång med välbehag på sin raske "busse", och han tänkte flera gånger på att belöna honom för hans mod och oförvägenhet. Denna tanke satte han äfven slutligen i verket.

Det var dagen efter ett större fältslag, i hvilket svenskarne vunnit fullkomlig seger. Konungen gick omkring bland sina bussar och språkade än med den ene och än med den andre, såsom han var van. Slutligen föll hans blick på Arvid.

— Hvad heter du? frågade han.

— Arvid Lod, svarade denne.

— Drag din värja, sergeant Lod! kommenderade konungen efter några ögonblicks tystnad.

Arvid gjorde så.

— Skyldra, fanjunkare! kommenderade han på nytt.

— Stick värjan i skidan och träd närmare, ryttmästare Silfverlod!" fortfor konungen.

Arvid störtade djupt rörd till konungens fötter för att framstamma en tacksägelse för så mycken nåd. Men i detsamma kom han ihåg sin barndom och den vackra rustning som då blänkte honom i ögonen och han frågade därför endast:

— Med eller utan rustning, ers majestät?

— Med rustning, sade konungen småleende. Låt se, tillade han och gaf honom ett kraftigt handslag, att ryttmästaren lika troget tjänar sin kung, som den simple soldaten gjort.

Vi behöfva väl icke säga att han gjorde detta.

3.

Åter gingo flera år.

Anna hörde aldrig af Arvid, men hon förtfor ändå att vänta lika troget. Hon hoppades i sitt sinne att han nog skulle komma en gång. Emellertid spordes ryktet att konungen stupat vid Fredrikshald och att kriget skulle upphöra. Den ene efter den andre af de få kvarlefvande återvände, men ej Arvid.

Bland dem som återväntades från kriget, befann sig äfven en ryttmästare Silfverlod, hvilken fått ryttmästarebostället vid Halleberg åt sig anslaget. Ryktet förmälde att han från simpel soldat svingat sig upp till ryttmästare och adelsman. Folket i orten voro därför särdeles nyfikna att få se honom, och de samlades i stora skaror på vägen, den dag han skulle komma.

Bland de församlade befann sig äfven Anna och hennes föräldrar.

Anna var ännu lika vacker som fordom, ehuru hon nu var öfver tretio år. Det enda man kunde märka var att hennes ansikte var blekare och allvarligare. För öfrigt var hon sig lik.

När de väntat några timmar rullade ändtligen ett åkdon fram öfver vägen och närmade sig dem. I åkdonet satt ryttmästaren, klädd i full rustning. Det var en medelålders, skäggig person. Då han kom fram till folkhopen, stannade han och besvarade hjärtligt deras ödmjuka hälsning.

Plötsligt fick han se Anna och med ett språng var han ur kärran vid hennes sida.

— Känner du igen mig, Anna? frågade han.

— Arvid! utropade hon och störtade i hans öppnade famn.

Sedan den första glädjen hade lagt sig vände Arvid sig till Annas föräldrar hvilka stodo där, betagna af den högsta förvåning. Han hälsade hjärtligt på dem och frågade därefter gubben:

— Får jag Anna till hustru nu, far? Nu är jag ryttmästare med rytteri.

— Gud välsigne er bägge två, sade de gamle djupt rörda, och däri instämde hela menigheten.

Gud välsignade dem äfven, så att de många år fingo lefva tillsammans i kärlek och endrägt.

Ett ovanligt frieri.

PEHR THOMASSON.

Tidigt en sommarmorgon, så tidigt att solen ännu knappast hunnit öfver skogsbrynet, promenerade en ung flicka fram och tillbaka på gångarne i en den täckaste lilla trädgård. Ömsom stannade hon och lyssnade med märkbar otålighet, ömsom böjde hon sig ned öfver blomsterrabatterna och väckte med en kyss till lif en eller annan fjäril som ännu drömde i någon blommas kalk. Slutligen vek hon tvärt in på en sidogång och satte sig i en berså.

Med armbågen stödd mot ett bord och med kinden sänkt i handen, tycktes hon försjunka i djupa tankar. Något mer än en timme förflöt. Solen hade redan hunnit ett godt stycke på himlen, hvarje fågel sjöng och vinden lekte med de små, yrvakna blomstren på rabatterna.

Den unga flickan satt ännu kvar i samma ställning, och samma tankfullhet behärskade henne fortfarande. Då spratt hon plötsligt till och blodet dansade i skiftande purpur öfver hennes kind. Hennes ögon hade mött den hon så länga troget väntat.

Det var en ung man, som tycktes hafva sett omkring tretio somrar. Han var ljuslätt och af undersätsig växt. Så snart han märkte den unga flickan, lyfte han på sin halmhatt och ämnade helt lugnt fortsätta sin väg förbi henne. Men med ett språng stod hon vid hans sida, lade sin lilla darrande hand på hans arm och framstammade följande ord:

"Förlåt, men jag måste tala vid er! Jag visste att ni plägade gå ut tidigt om morgnarne, och därför steg jag upp med solen för att vara här före er. Beviljar ni mig ett samtal med er?"

"Hjärtans gärna," svarade den unge mannen, icke så litet öfverraskad.

Visserligen hade han flera gånger sett den unga flickan, som var dotter till värden i huset där han bodde, men han hade aldrig förr betraktat henne närmare. Nu tycktes det likväl som han aldrig ville taga sina ögon från hennes friska sjuttonåriga ansikte med dess höga, hvita panna, dess mörka, bågiga ögonbryn och lockiga, ljusbruna hår. Han visste på hvem han tänkte.... den unga flickan framför honom ägde en förunderlig likhet med den bild som låg gömd i hans hjärta.

"Ni känner min far," började hon, "och ni inser då att han och jag ingalunda öfverensstämma. Min mor var ett älskvärdt och bildat fruntimmer, och det var genom en förunderlig ödets skickelse hon blef förenad med en man, så rå och obildad som min far. Jag är född här i —köping och just i det här huset, ty min far har alltsedan han gifte sig innehaft stadskällaren. Likväl har jag icke blifvit uppfostrad i hemmet utan i en af de bättre flickskolorna i Stockholm. Men då min mor dog—det är nu femton månader sedan — tog min far mig hem för att göra nytta, som han sade, samt i hushållet ersätta förlusten af min mor. Men huru skall jag kunna det, som jag aldrig blifvit van eller uppfostrad till? Vore han och jag ensamma, skulle det väl gå för sig, men betänk hvad det vill säga att föreslå hushållet på en källare. Jag kan det inte, men likväl har jag försökt under dessa femton månader — dock har jag ej gjort några framsteg och min far har föga hopp om mig. Vi lefva därför i ständig osämja, som förbittrar hela mitt lif. Jag ville gärna taga mig en plats som lärarinna, men jag är ännu för ung för att våga erbjuda mig till en dylik befattning. Därför har jag slutligen tänkt på någonting annat som vore det bästa för mig."

"Och det är?" frågade den unge mannen, som uppmärksamt mottagit det långa förtroende den lifliga flickan lämnat honom.

"Jag skall gifta mig!" svarade hon okonstladt och så bekymmerlöst som hade det gält den minst viktiga sak i världen.

"Så-å" — den unge mannen måste nu le — "och hvem har ni valt till er make?"

"Er och det är därför som jag väntat er så länge denna morgon för att få tillfälle att erbjuda er min hand."

"Men hjärtat då?" Han såg henne djupt i ögat.

"Det tillhör er inte ännu, och det har heller ännu aldrig tillhört någon, men med tiden så...."

"Med tiden kan ni möjligtvis bli kär i mig, tänker ni. Men ehuru jag känner mig mycket smickrad öfver ert anbud, så måste jag likväl afstå därifrån. Jag gifter mig aldrig!"

Den unge mannen hade plötsligt blifvit allvarsam. Han sänkte ögonen mot marken och ritade med käppen några figurer i sanden.

"Ni älskar kanske någon annan, någon som ni inte kan få?" fortfor den unga flickan.

"Ni har rätt.... jag älskar en annan och har varit älskad tillbaka, är det kanske ännu," svarade han, oförmärkt krossande en tår, "men jag kan likväl aldrig få äga henne som maka. Dock skall jag aldrig upphöra att älska henne!"

Öfverväldigad af rörelse, fattade han den unga flickans hand och sade:

"Ack, man är ännu blott ett barn, då man icke älskat. Kärleken skapar först människan. Ni är så ung, så ung ännu" — han såg på henne — "jag skulle kunna hålla af er som en syster, därför att ni är lik henne....samma ögon, samma panna, samma hår!" Han strök med handen öfver de mjuka flätorna och skulle gärna velat kyssa dem.

"Och jag.... jag begär inte mera än att bli älskad som en syster. Ni säger, att ni aldrig kan komma att älska någon. Nå ja, ni kan ju då lugnt gifta er med mig, och vi skola lefva som bror och syster."

Men han endast skakade på hufvudet.

En stunds tystnad inträdde. Slutligen bröts den af den unga flickan med följande ord:

"Men anförtro mig då," började han, "hvar hon finnes, denna eder hjärtans kär, och hvarför det är en omöjlighet för er att kunna bli förenad med henne."

"Ack, det är ju en omöjlighet att rycka en ängel ned från himmelen!"

"Hon är således död?"

"Ja, död för mig och jorden!"

Den unga flickan suckade. Hon kunde icke fatta hans smärta, men hon anade att den var djup och att han aldrig skulle upphöra att sörja. Skulle hon väl nu våga förnya sitt frieri till honom? Nej....! Hon stod upp, lade sin hand i hans och hviskade:

"Förlåt, förlåt min djärfhet! Jag var för mycket barnslig, men mitt sammanträffande med er har nu gifvit mig en smula mera förstånd än jag ägde förut."

Med dessa ord aflägsnade hon sig. Hon böjde sitt hufvud till afsked men han kastade ej en enda blick efter henne utan stod fortfarande med sänkt hufvud, försjunken i sina drömmar och minnen.

En god stund hade förflytt, innan han återkom till sig själf, rätade upp sin gestalt och lämnade trädgården.

Den ofvan omtalade unge mannen hade helt nyligen anländt till —köping för att öfvertaga stadens enda tidning, hvilken den förre redaktören på goda villkor öfverlämnat åt honom tillika med tryckeriet och stadens likaledes enda bokhandel. Inkomsterna voro därför icke så obetydliga och skulle mycket väl kunna räcka till äfven åt en gift man med familj.

Ungefär en vecka hade förflutit då Anton Valdner — såsom vi vilja kalla honom — en morgon tog sin vanliga promenad ett stycke utom staden. Han hade gått tämligen långt och ämnade just vika in på en sidoväg, då plötsligt likasom en blå sky sväfvade förbi honom. Antön igenkände strax sin vårds dotter, Maria. Hon stannade på något afstånd, lutade sig mot ett träd och gömde ansiktet i händerna.

Han betraktade henne ett ögonblick..... hon förekom honom så vacker i den himmelsblå klädningen och mer än någonsin lik den flicka han så innerligt älskat, men som nu var död. Slutligen gick han sakta fram till henne, tog händerna från hennes ansikte och frågade:

"Hvarför är ni så tidigt uppe, mamsell Maria? Men....jag tror ni gråter?"

"O ja, skulle jag väl kunna göra annat!" Och så brast hon likt ett barn ut i de häftigaste snyftningar. — "Men jag kan ej stanna här. Adjö, herr Valdner! Måtte ni en annan gång träffa mig vid en lyckligare sinnesstämning än jag nu är."

Hon ville gå, men han kvarhöll henne.

"För Guds skull, säg hvart ni nu ärnar er?"

"Min far har visat mig från hemmet, och jag vågar inte och vill inte vända tillbaka till honom. Jag har pinats länge nog under dessa femton långa månader. Hvad återstår mig annat än att fly bort härifrån?"

"Hm! Ni är alldeles för häftig och borde väl först ha gjort klart för er hvart ni skulle taga vägen."

"Till Stockholm har jag tänkt!"

"Åhnej.... Följ nu med mig hem och bli förnuftig, så skall jag hjälpa er att uttänka det bästa och klokaste för en ung flicka i er närvarande ställning."

Maria följde honom, men då de uppnått hemmet, vågade hon icke gå in i sin kammare, utan trädde med klappande hjärta öfver tröskeln till Antons rum. Då hon väl hade kommit in och satt sig, utbrast hon i en ny tårflod samt bad honom dölja henne för fadern till dess hon kunde lämna —köping.

Anton var i en kinkig belägenhet. Det är minsann inte så lätt att gömma en ung vacker flicka, och det allrahelst i en småstad. Han insåg äfven genast alla svårigheterna och att ett sådant förfarande blott skulle förvärra saken, hvarför han försökte på alla möjliga sätt föreställa henne, att det vore långt bättre om hon ginge tillbaka till sin far. Men huru väl han än talade, förblef hon likväl fast orubblig i sin föresats.

Tröstlös tog Anton slutligen sin hatt och lämnade henne ensam. Mot middagstiden kom han tillbaka. Han fann Maria hopkrupen i soffhörnet, där hon, utmattad af sina tårar, insomnat.

Han betraktade henne ett ögonblick. Då han åter vände sig om, stod han — ansikte mot ansikte med en af sina bekanta, en ung man af ungefär samma ålder som han själf. Han hade nämligen glömt att rigla till sin dörr och ej heller hört att den öppnats.

Anton rodnade som om han hade begått ett brott och blifvit ertappad på bar gärning. Öfverraskningen förlamade hans tunga till den grad, att han ej kunde yttra ett ord.

"Hvad skall väl min vän tänka om detta?" var den första rediga tanke som föresväfvade honom. "Hur skall jag kunna rädda den unga flickan som sökt vinna mitt skydd och min hjälp?" tänkte han därnäst.

Sådan var hans sinnesstämning där han stod midt emellan den leende kamraten och den sofvande flickan.

"Hm!" utlät sig slutligen den objudne gästen och betraktade Anton forskande.

Denne strök håret ur sin panna, på hvilken man kunde läsa ett fast beslut svängde sig om på klacken och drog kamraten med sig ut i det yttre rummet, hvarefter han stängde till dörren och yttrade:

"Det är min värds dotter, den unga flickan därinne. Hennes far behandlar henne icke riktigt väl, och hon har därför sökt ett tillfälligt skydd hos mig."

Men vännen blott höjde något på axlarne vid dessa ord och menade tro på att det var ytterst oförsiktigt af en ung flicka att begära skydd af en ung man som Anton, och att hon väl i sådant fall också hade någon närmare än honom.

"Nej, det har hon inte," svarade Anton något förtrytsamt, "ty det kan väl ej gärna stå henne någon närmare än jag."

"Så-å, då får jag gratulera," utlät sig vännen ånyo, bugande och skrapande med foten i golfvet. "Det är således din fästmö?"

"Alldeles rätt och därtill min hustru inom denna månads utgång!" svarade Anton häftigt.

Emellertid hade Maria vaknat just som de lämnade det rum, där hon befann sig. Nu stod hon lyssnande vid dörren och hade hört hvarje ord. Darrande lade hon handen på sitt hjärta.... en underbar känsla flög genom hennes bröst. Var det väl det storsinta i hans handling som nu lärde henne att hon älskade honom och att hon alltid skulle göra det?

Slutligen gick den främmande och Anton öppnade åter dörren. Maria vågade icke se upp till honom, blodet svallade i purpurflammor upp och ned på hennes kinder. Ändtligen räckte hon honom sina båda händer och utbrast:

"Det var för mycket, för mycket! Skall ni väl kunna bära denna plötsliga olycka som jag dragit öfver er?"

"Min goda Maria, jag har ju endast räddat dig från hån och smälek och begär inte mera än att du skall hålla utaf mig som om jag vore din bror," svarade Anton lugnt och fast i sitt beslut att gifta sig med henne.

Utan att svara ett ord böjde Maria sitt hufvud och grät sakta. Om det var af själfförebråelse öfver att hon genom sitt envisa och oförsiktiga uppförande bragt hans ädla hjärta till en ytterlighet som kanske senare skulle smärta honom, eller om det var af glädje öfver, att hon skulle få lefva för honom som hon nu älskade högre än sitt lif, visste Gud allena.

(Forts)

FITS varaktigt botad genom Dr. Kline's store Nerv-Återställare
Konsultation, personlig eller skriftlig, afhandling och $2 prof-flaska fritt. Varaktigt botande, icke endast temporär befrielse, för nervösa orgelbundenheter, Epilepsi, Kramp, St. Vitus Dans, Matthet, Svaghet. Grundad 1871. DR. R. H. KLINE, Ld., 931 Arch St., Philadelphia.

Barlow's Indigo-Blå vill icke fläcka eller stimma kläder
I bruk för 50 år är bevis på att det är det bästa. Alla diverse handlare sälja det.
Fria profver sändas pr. post.
Adam Pfromm & Co. WHOLESALE DRUGGISTS. 233 North 2nd St., Philadelphia.

Paxtine TOILET ANTISEPTIC
Håller andedrägten, tänderna, munnen och kroppe nastleopplskt fri från osunda sjukdomsfrön och motbjudande lukt, som vatten, såpa och tandpulver ensamt icke kan göra. Ett bacillidödande, smittoförebyggande och luktreusande toilett reavisit af sällsynt förträfflighet och anordning. — Ovärderlig för inflammation i ögon, strupe och näs- och lifmoderskatarr. I drog- och tollett affärer, 50c, eller betald i förskott med posten.

Stor proffiaska med "Health and Beauty" bok sänd fritt.
The Paxton Toilet Co., Boston Mass.

FLERE HUNDRADE
Svenska böcker säljas nu till halfva priset. Det bästa af svensk literatur finnes ibland dem. Skrif genast efter lista öfver dem.
C. Rasmussen Publishing Co. 720-722 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Nya Importerade Böcker.

Bland Slafjägare. Roman. 415 sidor, rikt illustr, och inb. i mycket elegant klotpärm i flera färger 75c
Broder Jakob, humoristisk roman af Paul de Kock. 408 sid. 75c
Den stora egyptiska drömboken af munken Aegydius Lebrecht, efter gamla egyptiska, persiska och arabiska handskrifter, jämte förteckning på årets lycko- och olycksdagar, 74 sid. . . . 10c
Carolinens minne. Historisk roman från Carl XII:s tid af Wilhelm Granath. Med talrika originalillustrationer af P. Hedman. 792 sid. Inb. . . . $1.25
Från Kallö fångtorn till Stockholms konungaborg. Berättelser från Gustaf Vasas yngre dagar af Lodbrok. Med teckning af D. Ljungdahl. 35c
Barberaren i Paris, roman i två delar af Paul de Kock. 332 sidor, rikt illustr. 85c
Kristian II Tyrann och Jörgen Kock. Historisk novell af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdah 25c
Gustaf II Adolf och Ebba Brahe. En kärlekssaga från forna tider. Historisk berättelse af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl 35c
Drottning Margaretha Historisk Elegant klotband 70c
Bröderna Grimms Sagor, urval, illustrerade af Arthur Sjögren. Med 38 kolorerade illustrationer. Kartonerad. Kvartformat 70c
Den hvitklädda kvinnan. Roman af Wilkie Collins. 2 delar. 855 sidor 70c

INDIANBÖCKER.

N:o 1. **Indianbyn vid Ucayali.** 15c
N:r 2. **Puritanens blockhus...** 15c
N:o 3. **Död eller fången.....** 15c
N:o 4. **Min försvunne broder.** 15c
N:o 5. **Indianens hämnd.....** 15c
N:o 6. **Guineafararen.....** 15c
N:o 7. **I röda piplerans by...** 15c
N:o 8. **Missionsstationerna på Karolinerna . . . . .** 15c
N:o 9. **Hjälteflickan från Ditmarsen . . . . .** 15c
N:o 10. **Stridsyxa och fredspipa . . . . .** 15c
N:o 11. **Ädel hämnd af en Kanadensare . . . . .** 15c
N:o 12. **Jules Gérard, Lejonjägaren . . . . .** 15c
N:r 13. **Chinawaru, Bergens Örn . . . . .** 15c
N:r 14. **Öfarmen i Eriesjön..** 15c
N:r 15. **På prärien . . . . .** 15c
N:r 16. **Daniel Boon, Den förste nybyggaren i Kentucky....** 15c
N:o 17. **Kazikernas dödsgrift.** 15c
N:r 18. **Minnelari, hoppande fölet . . . . .** 15c
N:r 19. **KejsarNapoleons spion** 15c
N:o 20. **Piraten . . . . .** 15c
N:r 21. **Flykten genom urskogen . . . . .** 15c
N:r 22. **Tåget genom del Nort-Öknen . . . . .** 15c

C. Rasmussen Pub. Co.,
720-722-724 So. 4. St., Minneapolis, Minn.